

L'ILLA DELS BOUS Un grup de voluntaris els ha portat menjar a l'illa durant els últims dies. S'exigeixen mesures i responsabilitats

Ve de la pàg. 3

que durant els últims dies han anat a portar menjar als bòvids. Ella, juntament amb una desena de persones més, han decidit mobilitzar-se des que van detectar la presència dels bous a l'illa. Alberto Prat, veí de Campredó, va ser l'encarregat de donar l'avís. "Em va costar reconèixer que eren bous, ja que es veien molt esquistats i febles", confessa ara. "Vaig acostar-m'hi i, de seguida, vaig notar que es trobaven en un estat de salut precari", afegeix, encara consternat per la troballa. Prat va accedir a l'illa i, un cop allí, es va adonar que els animals estaven abandonats. "El terreny està pràcticament erosionat, no hi ha pastura per enlloc", fa memòria. A mesura que anava passejant per l'illa va descobrir restes de bòvids morts. "Hi ha alguns esquelets, potser de dos o tres animals", narra Prat, que aclareix que, en un extrem de l'illa, es va topa amb un cadàver d'una cria de bou, de "no més de cinc mesos". Saray Segarra encara es mostra sorpresa: "No ens ho podíem creure, gairebé tothom pensava que a l'illa ja no hi havia bous", exclama. "S'estan morint de gana; és un maltracte cruel a uns animals que ja han patit massa", lamenta Saray. Des de la protectora, necessiten que aquesta realitat surti a la llum. "No pararem fins aconseguir una solució", recalca Saray. Tant ella com els seus companys tenen clar que els bous s'han de quedar a l'illa, "ja que és la seua casa". Proposen deixar els animals a l'illot i establir una sèrie de mesures que els hi garanteixi una alimentació adequada, i un bon estat de salut.

BOUS DES DEL 1940 El veritable nom de l'illa no és aquest, que es fa popular amb els anys a causa de la històrica presència dels braus. Originàriament, l'illot fluvial era conegut a les Terres de l'Ebre com l'illa de Vina-

Solucions que esperen solucions

■ A bord d'un vaixell menut de fusta, un grup de voluntaris s'aproxima a l'illa dels Bous per, mínimament, alimentar els animals famèlics. No formen part de cap protectora en concret, tot i que després del viscut, s'hi volen establir. Alberto Prat és qui va detectar l'estat precari dels animals. Ho va veure des del seu caiac i, davant la passibilitat administrativa, ho va comunicar als companys. Saray Segarra, que també actua des de Progat Deltebre, té clar que la seua ajuda és poca. "Ajudem en el que podem, però la solució no està a les nostres mans", recorda. Tot i això, fan pressió per aconseguir-la. Esperen que l'administració es faci càrrec dels animals. "Però no volem que els maten; exigim que se'ls deixi a l'illa, que és el seu santuari", recita Saray. Demanen que l'illa siga un lloc segur per a ells, amb alimentació constant i cura diària. "Fins i tot tenim el tipus d'herba que s'hauria de plantar per garantir una bona pastura", exclamen. Mentrestant els hi porten palla, garrofes i barres de pa. Esperen rebre la certesa que, finalment, els bous tindran la vida que es mereixen.

llop, fent referència a la localitat tortosina que se situa just al davant. És a la dècada del 1940, però, quan s'hi comencen a establir els primers bous. Hi arriben de la mà de Pedro Fumadó, el Xarnego. "Vam deixar uns quants dels nostres animals a l'illa perquè era un lloc idoni per a ells", recorda ara Pedró Fumadó, fill del ramader originari. Tot i això, la presen-

Els animals presenten clars símptomes de desnutrició i abandonament

cia dels braus en aquest espai fluvial de l'Ebre no va tardar a generar les primeres polèmiques. Primerament i

segons alguns pagesos de la zona, per l'estat d'abandonament en què es trobaven els braus, i, en segon lloc, perquè en diverses ocasions, els animals eren objecte d'abusos per part d'alguns grups de joves. Ho reafirma l'anècdota de Sergi Lor, veí d'Amposita. Penedit, narra que quan tenia setze anys anava amb els amics fins a l'illa "per torejar els bous". "No érem els únics; molta més gent d'Amposita també ho feia", desvetlla gairebé vint anys després. Tot i la denúncia d'alguns veïns, mai es va fer res per aturar-ho.

L'any 1995, però, significaria un abans i un després per a l'illa i els seus braus. Aquella primavera, l'illa dels Bous va ser declarada reserva natural, dins del Pla especial d'interès natural (PEIN) i integrada a la Xarxa Natura 2000. Amb aquest decret, el govern obligava Pedró Fumadó a traure de l'espai fluvial els

Un grup de voluntaris els ha alimentat durant els últims dies

animals, ja que la llei prohibeix que en zones PEIN hi pugui haver pasturatge. "Em van indicar que havia d'abandonar l'illa sota l'amenaça de sancions", no oblida Fumadó. Finalment, l'any 2005 la ramaderia el Xarnego va desistir, i va acceptar el mandat. El mateix ramader explica que en va traure alguns, però que, "a petició del govern, vam deixar dos vaques velles per controlar el sotabosc". Segons intueix el ramader, una de les vaques estava embarassada i, al poc temps, va criar. "A partir d'aquestes cries, els animals s'han anat reproduint fins arribar a la situació actual", argumenta Fu-

madó. Un altre ramader de la zona, el qual prefereix no identificar-se, refula aquestes paraules: "el Xarnego mai va traure els bous de l'illa, ja que va arribar a un acord amb l'administració, que va fer la vista grossa". D'una forma o d'una altra, els animals seguien poblant l'illa i passaven a ser responsabilitat de l'administració.

Traure a la llum el malson de l'illa dels Bous resulta incòmode per alguns sectors de les Terres de l'Ebre. Sembla que, de moment, la política d'actuació no és clara i les diferents parts no s'acaben de posar d'acord sobre què és de qui. Aquest intercanvi de culpabilitats, però, no amaga la realitat. Els braus sempre hi han estat i l'abandonament i la deixadesa dels animals han estat el denominador comú dels últims anys. Per enèsima vegada, els bous de l'illa s'estan morint de fam. ■